

Jonah

1:1 וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יוֹנָה בֶן־אֲמִיטַי לֵאמֹר:

1:1 וַהֲוֵה פִתְגָם נְבוּאָה מִן־קִדְמָה יוֹי עִם יוֹנָה בֶר אֲמִיטַי לְמִימְרִי:

1:1 The word of the LORD came to Jonah the son of Amittai saying,

1:2 קוּם לֶךְ אֶל־נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרָא עָלֶיהָ כִּי־עָלְתָה רָעָתָם לִפְנָי:

1:2 קוּם אִיזִיל לְנִינְוִיָה קִרְתָּא רַבְתָּא וְאַתְנַבִּי עָלֶה אַרִי סְלִיקַת בִּישְׁתְּהוֹן לְקִדְמִי:

1:2 "Arise, go to Nineveh the great city and cry against it, for their wickedness has come up before Me."

1:3 וַיִּקָּם יוֹנָה לְבָרֶחַח תַּרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְהוָה וַיֵּרֶד יָפוֹ וַיִּמְצָא אַנְיָה בַּאֲהַ

תַּרְשִׁישׁ וַיִּתֵּן שְׂכָרָהּ וַיֵּרֶד בָּהּ לָבוֹא עִמָּהֶם תַּרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְהוָה:

1:3 וְקָם יוֹנָה לְמַעַרְק לִיָּמָא מִן־קִדְמָה דִּיתְנַבִּי בְשִׁמְא דִּיוֹי וּנְחַת לִיָּפוֹ וְאַשְׁכַּח

אַלְפָּא דְאַזְלָא בִיָּמָא וַיְהִיב אַגְרָה וּנְחַת בָּהּ לְמִיזִל לְמִיעַל עִמָּהוֹן בִּיָּמָא לִיָּמָא

מִן־קִדְמָה דִּיתְנַבִּי בְשִׁמְא דִּיוֹי:

1:3 But Jonah rose up to flee to Tarshish from the presence of the LORD. So he went down to Joppa, found a ship which was going to Tarshish, paid the fare and went down into it to go with them to Tarshish from the presence of the LORD.

1:4 וַיְהוֶה הַטִּיל רֹחַ־גְּדוֹלָה אֱלֹהִים וַיְהִי סַעַר־גְּדוֹל בַּיָּם וַהֲאֲנִיָּה חֲשָׁבָה

לְהִשָּׁבֵר:

1:4 וַיּוֹי אַרְיִים רֹחַ רַב עַל יָמָא וַהֲוֵה נַחְשׁוּל רַב בִּיָּמָא וְאַלְפָּא בְּעִיָּא לְאַיְתִּבְרָא:

1:4 The LORD hurled a great wind on the sea and there was a great storm on the sea so that the ship was about to break up.

1:5 וַיִּירָאוּ הַמַּלְחִים וַיִּזְעְקוּ אִישׁ אֶל־אֱלֹהָיו וַיִּטְלוּ אֶת־הַפְּלִים אֲשֶׁר בָּאֲנִיָּה

אֱלֹהִים לְהַקֵּל מֵעֲלֵיהֶם וַיּוֹנָה יָרַד אֶל־יַרְכְּתֵי הַסַּפִּינָה וַיִּשְׁכַּב וַיֵּרַד־ם:

1:5 וּדְחִילוּ סַפִּינָא וּבִעֻ גַבְר מִן דְּחַלְתִּיה וּחִזּוּ אַרִי לִית בְּהוֹן צְרוּךְ וּרְמוּ יַת

מְנִיָּא דְאַלְפָּא לִיָּמָא לְאַקְלָא מְנַהוֹן מֵעֲלִיהוֹן וַיּוֹנָה נְחַת לְאַרְעִית שְׂדָא

דְּבַאֲלָפָא וּשְׁכִיב וּדְמוּךְ:

1:5 Then the sailors became afraid and every man cried to his god, and they threw the cargo which was in the ship into the sea to lighten *it* for them. But Jonah had gone below into the hold of the ship, lain down and fallen sound asleep.

1:6 וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחֲבֵל וַיֹּאמֶר לוֹ מַה־לָּךְ נִרְדָּם קוּם קְרָא אֶל־אֱלֹהֶיךָ

אוּלַּי יִתְעַשֶּׂת הָאֱלֹהִים לָנוּ וְלֹא נִאֲבָד:

1:6 וּקְרִיב לְוַחְתִּיה רַב סַפִּינָא וַאֲמַר לִיה מָא אַת לָךְ דְּמוּךְ קוּם צְלִי קְדָם

אַלְהֶךָ מָא אַם יִתְרַחַם מִן־קִדְמָה יוֹי עֲלָנָא וְלֹא נִיָּבַד:

1:6 So the captain approached him and said, "How is it that you are sleeping? Get up, call on your god. Perhaps *your* god will be concerned about us so that we will not perish."

1:7 וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ לְכוּ וְנַפְּיֻלָה גּוֹרְלוֹת וְנִדְעָה בְּשִׁלְמֵי הָרַעָה הַזֹּאת

לָנוּ וַיַּפְּלוּ גּוֹרְלוֹת וַיַּפֵּל הַגּוֹרֵל עַל־יוֹנָה:

1:7 וַאֲמָרוּ גַבְר לְחַבְרִיָּה אִיתּוֹ וְנִרְמֵי עַדְבִּין וְנִידַע בְּדִיל מִן בְּשִׁתָּא הָדָא לָנָא

וּרְמוּ עַדְבִּין וּנְפֵל עַדְבָּא עַל יוֹנָה:

1:7 Each man said to his mate, "Come, let us cast lots so we may learn on whose account this calamity *has struck* us." So

they cast lots and the lot fell on Jonah.

1:8 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לָמִי־הִרְעָה הַזֹּאת לָנוּ מִהַמְּלֹאכֶתֶךָ
וּמֵאֵינן תָּבוֹא מִה אֶרֶצְךָ וְאִי־מִזֶּה עִם אֶתָּה:

1:8 וַאֲמָרוּ לִיה חֲוֵי כַעַן לָנָא בְּדִיל מִן מָא בִשְׁתָּא הָדָא לָנָא מָא עֲבִידְתָךְ
וּמִנֵּן אַת אַתִּי אִידָא וּמָה הִיא מְדִינְתְךָ וְאִי מְדִין עִמָּא אַת:

1:8 Then they said to him, "Tell us, now! On whose account *has* this calamity *struck* us? What is your occupation? And where do you come from? What is your country? From what people are you?"

1:9 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֲבָרִי אֲנִכִי וְאֶת־יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי יִרָא אֲשֶׁר־עָשָׂה
אֶת־הַיָּם וְאֶת־הַיַּבֶּשֶׁת:

1:9 וַאֲמָר לְהוֹן יְהוּדָאָה אָנָא וּמִן־קָדָם יוֹי אֱלֹהָא דְשַׁמַּיָא אָנָא דְחִיל דְעֵבַד יֵת
יִמָּא וְיֵת יַבִּשְׁתָּא:

1:9 He said to them, "I am a Hebrew, and I fear the LORD God of heaven who made the sea and the dry land."

1:10 וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוּלָּהּ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מִה־זֹּאת עָשִׂיתָ כִּי־יָרְדְנוּ
הָאֲנָשִׁים כִּי־מִלְפָּנֵי יְהוָה הוּא בֵרַח כִּי הִגִּיד לָהֶם:

1:10 וּדְחִילוּ גְבַרְיָא דְחָלָא רַבָּא וַאֲמָרוּ לִיה מָא דָּא עֲבַדְתָּא אַרִי יַדְעוּ גְבַרְיָא
אַרִי מִן־קָדָם דִּיתַנְבִּי בְשַׁמָּא דִּיוֹי הוּא עָרִיק אַרִי חֲוֵי לְהוֹן:

1:10 Then the men became extremely frightened and they said to him, "How could you do this?" For the men knew that he was fleeing from the presence of the LORD, because he had told them.

1:11 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מִה־נַּעֲשֶׂה לָךְ וַיִּשְׁתַּק הַיָּם מֵעַלְנוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסָעַר:

1:11 וַאֲמָרוּ לִיה מָא נַעֲבִיד לָךְ וַיִּנּוּחַ יִמָּא מִנָּא אַרִי יִמָּא אָזִיל וְנַחֲשׁוּלִיָּה
תְּקִיף:

1:11 So they said to him, "What should we do to you that the sea may become calm for us?"-- for the sea was becoming increasingly stormy.

1:12 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׂאוּנִי וְהִטִּילֵנִי אֶל־הַיָּם וַיִּשְׁתַּק הַיָּם מֵעַלְיֹכֶם כִּי יוֹדַע אֲנִי
כִּי בְשָׁלִי הַסָּעַר הַגָּדוֹל הַזֶּה עֲלֵיכֶם:

1:12 וַאֲמָר לְהוֹן סְבוּנִי וּרְמוּנִי לְיִמָּא וַיִּנּוּחַ יִמָּא מִנְכוֹן מֵעַלְיֹכוֹן אַרִי יַדַּע אָנָּא
אַרִי בְּדִילִי נַחֲשׁוּלָא רַבָּא הָדִין עֲלֵיכוֹן:

1:12 He said to them, "Pick me up and throw me into the sea. Then the sea will become calm for you, for I know that on account of me this great storm *has come* upon you."

1:13 וַיַּחֲתְרוּ הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל־הַיַּבֶּשֶׁת וְלֹא יָכְלוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסָעַר עֲלֵיהֶם:

1:13 וְשִׁיטִין גְּבַרְיָא לְאַתְבָּא לְנַחְתָּא לְיַבִּשְׁתָּא וְלֹא יָכִילוּ יָכְלִין אַרִי יִמָּא אָזִיל
וְנַחֲשׁוּלִיָּה תְּקִיף עֲלֵיהוֹן:

1:13 However, the men rowed *desperately* to return to land but they could not, for the sea was becoming *even* stormier against them.

1:14 וַיִּקְרָאוּ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ אָנָּה יְהוָה אֵל־נָא נֹאבְדָהּ בְּנַפְשׁ הָאִישׁ הַזֶּה
וְאֶל־תֵּתֵן עָלֵינוּ דָם נָקִיא כִּי־אַתָּה יְהוָה כַּאֲשֶׁר חָפַצְתָּ עֲשִׂיתָ:

1:14 וְצִלְיוֹ קָדָם יוֹי וַאֲמָרוּ קְבִיל בְּעוֹתָנָא יוֹי לָא כַעַן נִיבַד בְּחוּבַת נַפְשִׁיָּה
דְּגַבְרָא הָדִין וְלֹא תַחֲיִן עֲלֵנָא חוּבַת דָם זְכִי אַרִי אַת הוּא יוֹי כְּמָא דְרַעְוָא
קְדָמְךָ עֲבַדְתָּא:

1:14 Then they called on the LORD and said, "We earnestly pray, O LORD, do not let us perish on account of this man's life and do not put innocent blood on us; for You, O LORD, have done as You have pleased."

1:15 וַיִּשְׂאוּ אֶת־יֹזְנֵהוּ וַיִּטְלֵהוּ אֶל־הַיָּם וַיַּעֲמֵד הַיָּם מִזְעָפוֹ:

1:15 ונסִיבוּ ונטלוּ יָת יוֹנָה וּרְמוּהוּי לַיָּמָא וְנָח יַמָּא מִנְחֹשׁוּלִיָּהּ:

1:15 So they picked up Jonah, threw him into the sea, and the sea stopped its raging.

1:16 וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה אֶת־יְהוָה וַיִּזְבְּחוּ־זִבְחַ לַיהוָה וַיִּדְּרוּ נְדָרִים:

1:16 וּדְחִילוּ גְבֻרָא דַחְלָא רַבָּא מִן־קָדָם יוּי וַאֲמָרוּ לְדַבְּחָא דִּיבַח קָדָם יוּי וַנְדָרוּ וּשְׁלִימוּ נְדָרֵינָן:

1:16 Then the men feared the LORD greatly, and they offered a sacrifice to the LORD and made vows.

2:1 וַיִּמֶן יְהוָה דָּג גְּדוֹל לְבַלְעַ אֶת־יוֹנָה וַיְהִי יוֹנָה בְּמַעַי הַדָּג שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלֹת:

2:1 וַזְּמִין יוּי נֹנָא רַבָּא לְמַבְלַע יָת יוֹנָה וְהוּהּ יוֹנָה בְּמַעְיָא דְנוֹנְתָא דְנוֹנָא תְּלַתָּה יָמִין וְזְמִין יוֹמִין וְתַלְתָּה לַיְלֹוֹן:

1:17 And the LORD appointed a great fish to swallow Jonah, and Jonah was in the stomach of the fish three days and three nights.

2:2 וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל־יְהוָה אֱלֹהָיו מִמַּעַי הַדָּגָהּ:

2:2 וַצִּלִּי יוֹנָה קָדָם יוּי אֱלֹהֵיהּ מִמַּעְיָא דְנוֹנְתָא:

2:1 Then Jonah prayed to the LORD his God from the stomach of the fish,

2:3 וַיֹּאמֶר קָרָאתִי מִצָּרָה לִי אֶל־יְהוָה וַיַּעֲנֵנִי מִבֶּטֶן שְׂאוֹל שְׁוַעֲתִי שָׁמַעְתָּ קוֹלִי:

2:3 וַאֲמַר צִלִּיתִי מִדַּעַקְתָּ לִי קָדָם יוּי וְקִבִּיל צְלוֹתִי מֵאַרְעֵית תְּהוֹמָא בְּעֵיתִי עֲבַדְתָּא בְּעוֹתִי:

2:2 and he said, "I called out of my distress to the LORD, And He answered me. I cried for help from the depth of Sheol; You heard my voice.

2:4 וַתִּשְׁלִיכֵנִי מִצּוֹלָהּ בְּלִבְבַּי יָמִים וְנָהָר וַיִּסַּבֵּנִי כָּל־מִשְׁבְּרֵיךָ וַנְּגִלִּיךָ עָלַי עֲבָרוּ:

2:4 וּרְמוּתֵנִי לְעוֹמְקֵינָא בְּלִיבָא דִּימָא וְנִהָרָא סְחֹר־סְחֹר לִי כָּל נַחְשׁוּלוֹהִי דִּימָא וַנְּגִלוּהִי עָלַי עָדוּ עֲבָרוּ:

2:3 "For You had cast me into the deep, Into the heart of the seas, And the current engulfed me. All Your breakers and billows passed over me.

2:5 וַאֲנִי אֲמַרְתִּי נִגְרַשְׁתִּי מִנְּגַד עֵינֶיךָ אֶךְ אוֹסִיף לְהַבִּיט אֶל־הֵיכַל קְדֹשְׁךָ:

2:5 וַאֲנָא אֲמַרְתִּי אֶתְרַכִּית מִקְבִּיל מִן־קָדָם מִימְרָךְ בְּרַם אוֹסִיף לְאַסְתְּכָלָא בְּהֵיכְלָא דְקוֹדְשְׁךָ:

2:4 "So I said, 'I have been expelled from Your sight. Nevertheless I will look again toward Your holy temple.'

2:6 אֶפְפוֹנִי מַיִם עַד־נַפְשִׁי תְּהוּם יִסַּבֵּנִי סוּף חֲבוּשׁ לְרֵאשֵׁי:

2:6 אֶקְפוֹנִי מַיָּא עַד מוֹתָא תְּהוּמָא סְחֹר־סְחֹר לִי יַמָּא דְסוּף תְּלִי עֵיל מִן רֵישֵׁי מְרִישֵׁי:

2:5 "Water encompassed me to the point of death. The great deep engulfed me, Weeds were wrapped around my head.

2:7 לְקַצְבֵי הָרִים יִרְדְּתִי הָאָרֶץ בְּרַחֲמֶיהָ בְּעַדִּי לְעוֹלָם וַתַּעַל מִשְׁחַת חַיִּי יְהוָה אֱלֹהֵי:

2:7 לְעַקְרֵי טוּרֵיָא נַחְתִּית אַרְעָא נִגְדַת בְּתוֹקְפָהּא עֵיל מִנִּי עֲלָמִין וְאֵת קָרִיב קְדָמְךָ לְאַסְקָא מִחֲבָלָא חַיִּי יוּי אֱלֹהֵי:

2:6 "I descended to the roots of the mountains. The earth with its bars was around me forever, But You have brought up my life from the pit, O LORD my God.

2:8 בְּהַתְּעַטֶּף עָלַי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה זָכַרְתִּי וַתְּבוֹא אֵלַיךָ תְּפִלָּתִי אֶל־הֵיכַל קְדֹשְׁךָ:

2:8 בְּאַשְׁתַּלְהִיּוֹת עָלַי נַפְשִׁי פּוֹלְחָנָא דִּיוּי אִידְכְּרִית וְעַלְתָּ לְקַדְמְךָ צְלוֹתִי

לְהִיכָלָא דְקוֹדֶשֶׁךְ:

2:7 "While I was fainting away, I remembered the LORD, And my prayer came to You, Into Your holy temple.

2:9 מְשֹׁמְרִים הִבְלִי-שׁוּא חֲסָדָם יַעֲזֹבוּ:

2:9 לֹא כַעֲמֻמִּיָּא פְּלָחֵי טַעֲוָתָא דְמֵאַתֵּר דְּמִתּוֹטֵב לְהוֹן לִית אַנוּן יַדְעִין:

2:8 "Those who regard vain idols Forsake their faithfulness,

2:10 וְאֲנִי בְּקוֹל תּוֹדָה אֲזַבְחָהּ לָךְ אֲשֶׁר נִדְרָתִי אֲשַׁלְּמָה יִשׁוּעָתָה לִיהוָה: ס

2:10 וְאֲנֵא בְּקָל תְּשַׁבְּחָא תּוֹשְׁבַחַת אֹדְאָה קוֹרְבָנִי אֶקְרִיב קְדָמְךָ דְּנִדְרִית

אֲשָׁלִים פּוֹרְקָן נַפְשֵׁי בַעֲלוֹ קְדָם יוֹי:

2:9 But I will sacrifice to You With the voice of thanksgiving. That which I have vowed I will pay. Salvation is from the LORD."

2:11 וַיֹּאמֶר יְהוָה לְדָג וַיִּקְא אֶת-יוֹנָה אֶל-הַיַּבְּשָׁה: פ

2:11 וַיֹּאמֶר יוֹי לְנוֹנָא וּפְלִט יֵת יוֹנָה לִיבְשָׂתָא:

2:10 Then the LORD commanded the fish, and it vomited Jonah up onto the dry land.

3:1 וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֶל-יוֹנָה שֵׁנִית לֵאמֹר:

3:1 וְהוּא פִתְגָם נְבוּאָה מִן-קְדָם יוֹי עִם יוֹנָה תְּנִינֹת לְמִימְרָא:

3:1 Now the word of the LORD came to Jonah the second time, saying,

3:2 קוּם לָךְ אֶל-נִינְוָה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרֵא אֵלֶיהָ אֶת-הַקְּרִיאָה אֲשֶׁר אָנֹכִי
דִּבֵּר אֵלֶיךָ:

3:2 קוּם אִיזִיל לְנִינְוָה קְרֵתָא רַבָּתָא וְאַתְנִבִי עָלֶיהָ יֵת נְבוּאָתָא דְאַנָּא מִמְּלִיל
עַמְךָ:

3:2 "Arise, go to Nineveh the great city and proclaim to it the proclamation which I am going to tell you."

3:3 וַיִּקָּם יוֹנָה וַיֵּלֶךְ אֶל-נִינְוָה כְּדַבַּר יְהוָה וְנִינְוָה הִיְתָה עִיר-גְּדוֹלָה לְאֱלֹהִים
מִהֶלֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים:

3:3 וְקָם יוֹנָה וְאָזַל לְנִינְוָה כְּפִתְגָמָא דִּיּוֹי וְנִינְוָה הָיְתָה קְרֵתָא רַבָּתָא קְדָם יוֹי
מִהֶלֶךְ תְּלָתָה יוֹמִין:

3:3 So Jonah arose and went to Nineveh according to the word of the LORD. Now Nineveh was an exceedingly great city, a three days' walk.

3:4 וַיַּחֲלֵל יוֹנָה לְבוֹא בְּעִיר מִהֶלֶךְ יוֹם אֶחָד וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם
וְנִינְוָה נִהְפָּכֶת:

3:4 וְשָׂרֵי יוֹנָה לְמִיעַל בְּקְרֵתָא מִהֶלֶךְ יוֹמָא חָד וְאַכְרִיז וַיֹּאמֶר בְּסוּף אַרְבָּעִין
יוֹמִין וְנִינְוָה מִתְּהַפְּכָא:

3:4 Then Jonah began to go through the city one day's walk; and he cried out and said, "Yet forty days and Nineveh will be overthrown."

3:5 וַיֵּאֱמִינוּ אַנְשֵׁי נִינְוָה בְּאֱלֹהִים וַיִּקְרְאוּ-צוּם וַיִּלְבְּשׁוּ שִׁקִּים מִגְּדוֹלָם וְעַד-קְטָנָם:

3:5 וְהִימִינוּ אַנְשֵׁי נִינְוָה בְּמִימְרָא דִּיּוֹי וַיִּגְזְרוּ צוּמָא וּלְבָשׁוּ אֲסָרוֹ סָקִין מִרַבְּהוֹן
וְעַד זְעִירָהוֹן:

3:5 Then the people of Nineveh believed in God; and they called a fast and put on sackcloth from the greatest to the least of them.

3:6 וַיִּגַּע תְּדַבֵּר אֶל-מֶלֶךְ נִינְוָה וַיִּקָּם מִכְּסָאוֹ וַיַּעֲבֵר אֶדְרֵתּוֹ מֵעָלָיו וַיִּכְסֵׁ שִׁק
וַיֵּשֶׁב עַל-הָאֶפֶר:

3:6 וּמִטָּא פִתְגָמָא לְוֹת מְלָכָא לּוֹת פִּרְעָה דְהוּא מְלָכָא בְּיוֹמֵי אַיִנוּן בְּנִינְוָה

דְּנִינָה וְקָם מִכּוֹרְסֵי מַלְכוּתֶיהָ וְאַעֲדִי לְבוּשׁ יִקְרִיהָ מִנִּיהָ וְאֶתְכַסִּי סָקָא וַיֵּתִיב
עַל קִטְמָא:

3:6 When the word reached the king of Nineveh, he arose from his throne, laid aside his robe from him, covered *himself* with sackcloth and sat on the ashes.

3:7 וַיִּזְעַק וַיֹּאמֶר בְּנִינָה מִטַּעַם הַמֶּלֶךְ וּגְדָלָיו לֵאמֹר הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה הַבְּקָר
וְהַצֹּאן אֲלֵי־יִטְעֲמוּ מֵאוֹמָה אֲלֵי־רַעוּ וּמִים אֲלֵי־יִשְׁתּוּ:

3:7 וְאֶכְרִיז וַאֲמֹר בְּנִינָה מִגְזֵירַת מַלְכָא וְרַבְרַבְנֹהֵי לְמִימַר אֲנָשָׁא וּבַעִירָא
תּוֹרֵי וְעָנָא לֹא יִטְעֲמוּן מִדַּעַם לֹא יִרְעוּן וּמִיָּא לֹא יִשְׁתּוּן:

3:7 He issued a proclamation and it said, "In Nineveh by the decree of the king and his nobles: Do not let man, beast, herd, or flock taste a thing. Do not let them eat or drink water.

3:8 וַיִּתְכַסּוּ שָׂקִים הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה וַיִּקְרְאוּ אֶל־אֱלֹהִים בְּחִזְקָה וַיֵּשְׁבוּ אִישׁ
מִדַּרְכּוֹ הַרְעָה וּמִן־הַחֲמָס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם:

3:8 וַיִּתְכַסּוּן סָקִין אֲנָשָׁא וּבַעִירָא וְתוֹרֵי וְעָנָא וַיִּצְלוּן קָדָם יוֹי בְּתַקוּף וַיִּתּוּבוּן
גַּבַר מֵאוֹרַחְיָה בְּשִׁתָּא וּמִן חֲטָפָא דְּבִידִיהוֹן:

3:8 "But both man and beast must be covered with sackcloth; and let men call on God earnestly that each may turn from his wicked way and from the violence which is in his hands.

3:9 מִי־יֹדַע יָשׁוּב וְנָחַם הָאֱלֹהִים וְשָׁב מִחֲרוֹן אַפּוֹ וְלֹא נֶאֱבַד:

3:9 מִן יָדַע דָּאִית בִּידֵיהָ בִּיה חוּבִין יָתוּב מְנַהוֹן וַיִּתְרַחַם עֲלֵנָא מִן־קָדָם יוֹי
וַיִּתּוּב מִתְקוּף רוּגְזִיהָ וְלֹא נִיבַד:

3:9 "Who knows, God may turn and relent and withdraw His burning anger so that we will not perish."

3:10 וַיֵּרָא הָאֱלֹהִים אֶת־מַעֲשֵׂיהֶם כִּי־שָׁבוּ מִדַּרְכֵּם הַרְעָה וַיִּנָּחַם הָאֱלֹהִים
עַל־הַרְעָה אֲשֶׁר־דָּבַר לַעֲשׂוֹת־לָהֶם וְלֹא עָשָׂה:

3:10 וּגְלַן קָדָם יוֹי יֵת עוֹבְדֵיהוֹן אַרִי תָבוּ מֵאוֹרַחְתְּהוֹן בִּישְׁתָּא וְתָב יוֹי מִימְרִיהָ
מִן בְּשִׁתָּא דְּמַלִּיל דְּגִזֹר לְמַעַבְד לְהוֹן עֵימַהוֹן וְלֹא עָבַד:

3:10 When God saw their deeds, that they turned from their wicked way, then God relented concerning the calamity which He had declared He would bring upon them. And He did not do *it*.

4:1 וַיִּרַע אֶל־יוֹנָה רָעָה גְדוֹלָה וַיִּחַר לוֹ:

4:1 וּבֵאִישׁ לְיוֹנָה בִישָׂא רַבָּא וַתְּקִיף לֵיהָ:

4:1 But it greatly displeased Jonah and he became angry.

4:2 וַיִּתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר אָנָּה יְהוָה הֲלוֹא־זֶה דִּבַּרְי עַד־הַיּוֹתֵי עַל־אֲדָמָתִי
עַל־כֵּן קִדְמָתִי לְבָרַח תְּרַשִּׁישָׁה כִּי יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי חַנּוּן וְרַחוּם אַרְךָ אַפִּים
וְרַב־חֶסֶד וְנָחַם עַל־הַרְעָה:

4:2 וַצִּלִּי קָדָם יוֹי וַאֲמַר קָבִיל בְּעוֹתֵי יוֹי הֲלֹא דִין דָּא פְתַנְמִי עַד דְּהוֹיֵתִי כַד
הוֹיֵתִי קָיִים עַל אַרְעֵי עַל כִּין אוֹחִיתִי לְמַעַרְק לִימָא אַרִי יָדַעְנָא אַרִי אַת
אַלְהָא חַנּוּנָא וְרַחֲמָנָא מְרַחֵיק רְגִזוּ וּמַסְגִּי לְמַעַבְד טַבּוּן וּמַתִּיב מִימְרִיהָ
מִלְּאִיתָאָה בִישָׂא:

4:2 He prayed to the LORD and said, "Please LORD, was not this what I said while I was still in my *own* country? Therefore in order to forestall this I fled to Tarshish, for I knew that You are a gracious and compassionate God, slow to anger and abundant in lovingkindness, and one who relents concerning calamity.

4:3 וְעַתָּה יְהוָה קַח־נָא אֶת־נַפְשִׁי מִמֶּנִּי כִּי טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי: ס

4:3 וּכְעַן יוֹי סָב כְּעַן יֵת נַפְשִׁי מִנִּי אַרִי טָב דָּאֲמוֹת מִדְּאִיחִי:

4:3 "Therefore now, O LORD, please take my life from me, for death is better to me than life."

4:4 וַיֹּאמֶר יְהוָה הַהֵיטֵב חָרָה לְךָ:

4:4 וַאֲמַר יוֹי הַלְחָדָא תְּקוּף לְךָ:

4:4 The LORD said, "Do you have good reason to be angry?"

4:5 וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן־הָעִיר וַיֵּשֶׁב מִקֶּדֶם לָעִיר וַיַּעַשׂ לוֹ שָׁם סֹכָה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ
בְּצֶלַע עֵד אֲשֶׁר יֵרָאֶה מִה־יְהִיָּה בָּעִיר:

4:5 וַנִּפֶק יוֹנָה מִן קֶרְתָּא וַיִּתִּיב מִמְדִּנְחָ לְקֶרְתָּא וַעֲבַד לִיהָ תַּמָּן מִטְלָתָא וַיִּתִּיב
תַּחוּתָהּ בְּטוּלָא עַד דִּיתְחִיזי מָא יְהִי בְּסוּף קֶרְתָּא:

4:5 Then Jonah went out from the city and sat east of it. There he made a shelter for himself and sat under it in the shade until he could see what would happen in the city.

4:6 וַיִּמַּן יְהוָה אֱלֹהִים קִיקְיוֹן וַיַּעַל מֵעַל לְיוֹנָה לְהַיּוֹת צֶלַע עַל־רֹאשׁוֹ לְהַצִּיל
לוֹ מִרְעַתוֹ וַיִּשְׂמַח יוֹנָה עַל־הַקִּיקְיוֹן שֶׁמָּחָה גְדוּלָּהּ:

4:6 וַזְמִין יוֹי אֱלֹהִים קִיקְיוֹן וַסְלִיֵּק עַיִל מִן יוֹנָה לְמַהוּי טוּלָא עַל רִישִׁיהָ
לְאַנְגָּא לִיהָ עֲלוּהִי מִבְּשַׁתִּיהָ וַחֲדִי יוֹנָה עַל קִיקְיוֹן חֲדוּא רַבָּא:

4:6 So the LORD God appointed a plant and it grew up over Jonah to be a shade over his head to deliver him from his discomfort. And Jonah was extremely happy about the plant.

4:7 וַיִּמַּן הָאֱלֹהִים תּוֹלַעַת בַּעֲלֹת הַשַּׁחַר לְמַחֲרַת וַתֵּךְ אֶת־הַקִּיקְיוֹן וַיִּיבֶשׁ:

4:7 וַזְמִין יוֹי ית תּוֹלַעַתָּא בְּמִיֶּסֶק צַפְרָא דִּיּוֹמָא דְּבַתְרוּהִי וַמַּחַת וַמַּחָא ית
קִיקְיוֹן וַיִּבִישׁ וּבֹאֵשׁ:

4:7 But God appointed a worm when dawn came the next day and it attacked the plant and it withered.

4:8 וַיְהִי כַּזְרוּחַ הַשָּׁמֶשׁ וַיִּמַּן אֱלֹהִים רוּחַ קָדִים חַרְיִשִׁית וַתֵּךְ הַשָּׁמֶשׁ עַל־רֹאשׁ
יוֹנָה וַיִּתְעַלֶּף וַיִּשְׂאֵל אֶת־נַפְשׁוֹ לְמוֹת וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי:

4:8 וַהֲוֵה כְּמִדְּנַח שְׁמֵשׁא וַזְמִין יוֹי רוּחַ קִדְוּמָא שְׁתִּיקְתָּא וַטַּפַּחַת שְׁמֵשׁא עַל
רִישָׁא דִּיּוֹנָה וַאֲשַׁתְּלֵהִי וּשְׂאִיל ית נַפְשִׁיהָ לְמוֹתָא וַאֲמַר טַב דְּאַמּוֹת מְדַאֲיִחִי:

4:8 When the sun came up God appointed a scorching east wind, and the sun beat down on Jonah's head so that he became faint and begged with *all* his soul to die, saying, "Death is better to me than life."

4:9 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־יוֹנָה הַהֵיטֵב חָרָה לְךָ עַל־הַקִּיקְיוֹן וַיֹּאמֶר הֵיטֵב חָרָה־לִּי
עַד־מוֹת:

4:9 וַאֲמַר יוֹי לְיוֹנָה הַלְחָדָא תְּקוּף לְךָ עַל קִיקְיוֹן וַאֲמַר לְחָדָא תְּקַנָּא תְּקוּף
לִי עַד מוֹתָא:

4:9 Then God said to Jonah, "Do you have good reason to be angry about the plant?" And he said, "I have good reason to be angry, even to death."

4:10 וַיֹּאמֶר יְהוָה אַתָּה חֲסַתָּ עַל־הַקִּיקְיוֹן אֲשֶׁר לֹא־עֲמַלְתָּ בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתָּ
שְׁבוֹן־לַיְלָה הִיָּה וּבּוֹן־לַיְלָה אָבַד:

4:10 וַאֲמַר יוֹי אַת חֲסַתָּא עַל קִיקְיוֹן דְּלֹא עֲמַלְתָּא לֵאִיתָת בֵּיהָ וְלֹא רִבִּיתְהִי
דִּי בְּלִילָא הָדִין הָוֵה וּבְלִילָא אֹחֲרָנָא אָבַד:

4:10 Then the LORD said, "You had compassion on the plant for which you did not work and *which* you did not cause to grow, which came up overnight and perished overnight.

4:11 וַאֲנִי לֹא אָחוּס עַל־נִינוּהָ הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יִשְׁבֶּהָ הַרְבֵּה מִשְׁתִּים־עֹשֶׂרָה
רַבּוֹ אָדָם אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין־יְמִינֵהּ לְשְׂמָאלֶיהָ וּבִהְמָה רַבָּה:

4:11 "Should I not have compassion on Nineveh, the great city in which there are more than 120,000 persons who do not know *the difference* between their right and left hand, as well as many animals?"

